

havt. Derfor har Udvalget tilladt sig at indstille, at det nærværende Lovforslag, som gaaer ud paa at fornye Afgiften for de 2 paafølgende Aar 1852 og 53, forandres til, at den tilstaaes for de 3 første Maaneder af Aaret 1852 under Forudsætning af, at den høitærede Indenrigsminister vil forelægge et nyt Forslag, saa at Sagens Realitet maa komme under Overveielse her i Forsamlingen.

H. N. Hansen: Ja, det maa vistnok erkjendes, at det er en fuldkommen tilstrækkelig Grund, som Udvalget har anført, at der ikke har været tilstrækkelig Tid til at tage dette Lovforslag under en saadan Overveielse, som maaffee kunde ansees ønskelig, for at Thinget kan faae en bestemt Mening om, hvorvidt det vil tiltræde Lovforslaget eller ikke. Jeg maa imidlertid tillade mig at gøre Thinget opmærksom paa, at denne Sag, hvorom her handles, er, om jeg saa maa sige, et reent kjøbenhavnsk Anliggende, og Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Afgift skal ophøre eller vedblive, har været underkastet nøiagtig Drøftelse saavel af Kjøbenhavns Communalbestyrelse som af Grosserer-societetet, og de ere komne til det Resultat, at for Tiden, eller for den nærmeste Tid, indtil de herhen hørende Forhold kunne ordnes, og navnlig Udgifterne, som Havnevesenet medfører, kunne dækkes paa en anden Maade, vil det ikke være tilraadeligt at forandre Noget med Hensyn til den bestaaende Afgift, der ogsaa har det for sig, at den staaer i nøie Forbindelse med Soldatgifterne, og det altsaa vil være betænkeligt at foretage en Omregulering af en enkelt Deel af disse Afgifter. Jeg maa dernæst ogsaa henlede Thingets Opmærksomhed paa den Omstændighed, at det Paalæg, hvorom her er Tale, næsten alene, eller dog for den største Deel, angaaer Kjøbenhavn, at det er Kjøbenhavn, der maa bære dette Paalæg, og at det ikke vil have nogen Indflydelse paa det øvrige Land, om denne Afgift vedbliver eller ophæves eller forandres paa anden Maade. Evertimod kunde det maaffee lede til et andet Resultat, dersom man troer at burde omregulere denne Afgift og opkræve den i Forbindelse med Soldatgifterne; deraf kunde maaffee resultere, at ikke, som nu, den allerførste Deel vilde falde paa Kjøbenhavn. Det er derfor, at jeg

vil tillade mig at henstille til Thinget, om der ikke i Betragtning af, at det, som sagt, er et reent kjøbenhavnsk communtalt Anliggende, om jeg tør kalde det saaledes, hvorom her er Tale, som vistnok skal og bør have Stadfæstelse ad Lovgivningsveien, om det ikke paa Grund heraf kunde være rigtigt, at stole paa de paagjældende Autoriteter, som jeg kan forstikke have taget Sagen under nøie Overveielse. Jeg skal ikke i dette Dødblik gøre Krav paa Thingets Opmærksomhed for de Bemærkninger, jeg har havt Leilighed til at samle denne Sag angaaende, eller trætte med Udvalget om det, der er passeret. Jeg tør henlede Opmærksomheden paa, om der ikke paa Grund af, hvad der er fremkommet fra vedkommende Autoriteters Side og ogsaa tildeels i Motiverne er oplyst, turde være Anledning til at gaae ind paa Lovudkastet, saaledes som det foreligger fra Regjeringen. Skulde man komme til den modsatte Anskuelse og ville tiltræde den Indstilling, der er gjort af Udvalget, skjønner jeg ikke rettere, end at det vilde være ønskeligt, — ligesom jeg ogsaa nærer den Forventning, at det vil skee — om den høitærede Indenrigsminister, naar Loven, saaledes som den er foreslaaet af Udvalget, skulde faae Lovkraft, endnu i indværende Sæssion vilde finde sig opfordret til at fremkomme med et nyt Lovforslag, der da maatte gaae i samme Retning, som det foreslagte; thi det er virkelig en uafviselig Nødvendighed med Hensyn til Ordningen af de herhen hørende Forhold, at Afgiften maa vedblive for det Tidsrum, den er foreslaaet for. Der vil jo da naturligtviis kunne gives Thinget Leilighed til paany at tage Sagen under Overveielse. Men, som sagt, jeg holder mig i Forveien overbevist om, at man vil komme til det samme Resultat, og jeg vil derfor tillade mig at henstille til Thinget, om der ikke kunde være Anledning til nu strax at tage Lovudkastet saaledes, som det foreligger.

Formanden: Jeg turde maaffee gøre den formelle Bemærkning, at, saafremt, saaledes som den sidste ærede Landsstingsmand har yttret, det af Regjeringen foreslagte Udcast bringes under Afgjørelse tilligemed den af Udvalget gjorte Indstilling, vil der neppe i det Tilfælde, at Udvalgets Indstilling vandt Thingets